

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 04/09/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 15

Rất nhiều người trong xã hội cho rằng học Phật là mê tín và thông tin này cứ được truyền miệng trong thế gian. Hòa Thượng từng nói việc tin vào Phật có phương pháp và lý luận rất rõ ràng, rất khoa học cho nên học Phật không phải là mê tín. Chúng ta học có điều, có lý, có phương pháp giúp chúng ta vận dụng trong đời nhân xử thế tiếp vật, trong hành động tạo tác hằng ngày. Người chỉ nghe nói mà không tìm hiểu đã vội vàng chụp mũ rằng học Phật là mê tín thì theo Hòa Thượng người đó mới là đại mê tín.

Có người hỏi Hòa Thượng câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm này là họ là công chức nhà nước thì làm cách nào để học được Phật pháp. Hòa Thượng trả lời là : ***“Trước tiên phải nhận thức rõ ràng về Phật pháp. Sau khi có nhận thức rõ ràng rồi mới biết được Phật pháp là giáo dục.”*** Đó chính là giáo dục một người hoàn thiện, giáo dục một người từ phạm phu thành Phật Bồ Tát hay từ một người ác thành một người thiện.

Trong từ ***“Phật giáo”*** thì ***“Phật”*** chỉ cho một con người hoàn thiện và ***“giáo”*** là giáo dục. Phật giáo là giáo dục con người để trở thành Phật, thành người hoàn thiện, thành một người tốt. Phương Đông thì gọi người như vậy là Thánh Hiền. Phật pháp thì gọi những người hoàn thiện về tư cách, hành vi, sự nghiệp làm mô phạm cho người thế nhân là Phật. Cho nên giáo dục để làm Phật mà là mê tín sao?

Hòa Thượng phân tích tiếp: ***“Giáo dục đời sống không phân biệt quốc gia, chủng tộc, tôn giáo, nghề nghiệp thậm chí không phân biệt giai tầng, đẳng cấp. Đây là giáo dục trí tuệ, dạy bảo cho chúng ta phương pháp và lý luận để cầu trí tuệ. Chỉ có trí tuệ khai mở rồi mới có thể giải quyết được vấn đề cho nên Phật pháp gọi là phổ độ (rộng độ) chúng sanh.”***

“Chữ “độ” ở đây chính là giúp đỡ. Chư Phật Bồ Tát phổ biến, hiệp trợ tất cả chúng sanh ở trong tận hư không khắp pháp giới. Các Ngài giúp cho chúng ta nhận biết rõ mối quan hệ giữa người với người, giữa người với hoàn cảnh tự nhiên và giữa người với thiên địa quỷ thần.” Điềm này khi xưa tôi chưa từng được nghe cho đến khi phiên dịch bài giảng của Ngài. Chúng ta vẫn thường hiểu chữ ***“độ”*** là người bề trên đưa tay cứu vớt người dưới nhưng nhờ Hòa Thượng, chúng ta mới hiểu đúng về chữ ***“độ”***, chính là giúp đỡ, phục vụ.

Hòa Thượng tiếp lời: ***“Ngày nay, nếu chúng ta dùng từ “thiên địa quỷ thần” thì có rất nhiều người bài bác, không tin, đặc biệt là giới khoa học. Tuy nhiên, nếu chúng***

ta đổi sang cách gọi mới là “những sinh vật ở các tầng không gian khác” thì tất cả mọi người dễ dàng tiếp nhận.” Con người chấp nhận rằng song song với tầng không gian của chúng ta còn có rất nhiều tầng không gian khác đang tồn tại và đương nhiên sẽ có các chúng sanh sống ở đó.

Hòa Thượng nói thêm rằng: *“Nếu nói theo cách nói này thì mọi người dễ dàng tiếp nhận. Đây là chúng ta đã nói rõ chân tướng của vũ trụ nhân sanh. Ở ngay trong phương diện hành vi đời sống của chúng ta, Phật dạy làm cách nào để đoạn ác tu thiện, chuyển mê thành ngộ, cho nên đây đích thực là cách giáo dục vô cùng tốt đẹp.”* Hòa Thượng Tịnh Không từng nói rất nhiều rằng Phật giáo chính là giáo dục, Phật giáo không phải là tôn giáo. Phật giáo dạy con người chuyển từ ác thành thiện, chuyển từ mê thành ngộ, chuyển từ phàm phu thành Bồ Tát. Đây mới là giáo dục chí thiện viên mãn.

Chúng ta học Phật chính là học để cầu khai mở trí tuệ chứ không phải học mê muội. Hòa Thượng từng kể rằng hồi mới học Phật, bạn bè Ngài bảo Ngài là mê tín nhưng vài chục năm sau, họ đã công nhận Ngài đã chọn đúng con đường. Ngài học để giác ngộ, để chuyển phàm thành Thánh còn họ không học Phật mà cả đời bận rộn chỉ truy tìm *“danh vọng lợi dưỡng”*. Khi tuổi già đến, họ có tiền của, danh vọng nhưng không thể nương tựa vào đó. *“Danh vọng lợi dưỡng”* vẫn khiến họ khổ đau, sức cùng lực kiệt. Lúc ấy họ mới cảm thấy mình đã sai, tuy nhiên, khi nhận ra rồi thì cũng không còn đủ thời gian để sửa chữa.

Chúng ta đừng để cho mình muộn màng. Trong lúc còn trẻ khỏe, cần phải dừng mãnh tinh tấn hơn. Nếu chệnh mảng, qua loa thì tuổi trẻ qua nhanh và khi chợt tỉnh rồi thì thời gian đã hết. Rất nhiều người đang rơi vào trạng thái này, luôn phải nói đến từ *“giá như”*. Chúng ta đang sống trong thời Mạt pháp, cách Phật gần 3000 năm thế mà chúng ta vẫn gặp được Phật pháp, gặp được một người tu hành làm ra biểu pháp để chúng ta học tập. Cả đời của Hòa Thượng là tu hành và nỗ lực làm lợi ích chúng sanh. Ngài đến và rời khỏi thế gian giống như một lữ khách.

Câu hỏi thứ hai: *“Thưa Hòa Thượng, có người mang gà đến đạo tràng phóng sanh mà gà đẻ nhiều trứng, vậy đạo tràng có thể bán trứng gà không?”* Để xử lý tình huống này cũng cần có trí tuệ. Đạo lý phóng sanh phải hết sức cẩn trọng. Đạo tràng đang tu hành mà mang gà đến phóng sanh, rồi gà lại đẻ trứng ấp thành con thì không khéo đạo tràng lại thành trại gà. Chúng ta phải để yên đạo tràng thành nơi tu hành.

Hôm trước có người khoe tôi chuyện người ta phóng sanh một con bò, mỗi tháng tiền thuê người nuôi cộng thêm tiền ăn cho bò lên đến 3,5 triệu/tháng. Họ đã nuôi con bò đến nay được 12 năm. Cho nên phóng sanh thì phải biết loài vật nào có thể trở về với hoàn cảnh tự nhiên thì chúng ta hãy mua phóng sanh còn nếu mua những con vật sống phụ thuộc vào con người thì rất khó. Hôm trước mọi người phóng sanh chim nhưng tôi biết đó là chim ở vùng khác chứ không phải vùng này bởi sau khi thả, tôi thấy nó không bay đi mà quanh quẩn khu vực phóng sanh.

Phóng sanh là phải đảm bảo môi trường sống cho chúng sanh, tránh việc cá nước ngọt lại thả nước mặn hay nước lợ là chúng sẽ chết, ốc thì không thả giữa sông mà thả gần bờ để chúng bám vào cỏ để sống. Trước đây tôi phóng sanh nhiều nhưng hoàn cảnh sống của các loài vật bây giờ không có nữa nên tôi tập trung cho các việc khác lợi ích chúng sanh và việc phóng sanh thì tùy duyên mà làm.

Hòa Thượng trả lời câu hỏi thứ hai rằng: **“Cách nghĩ của bạn cũng chu đáo. Trong đạo tràng có gà phóng sanh thì phải chú ý một việc là không có gà trống. Gà mái mà có trống thì trứng gà đó có sinh mạng. Gà mà không có trống thì trứng đó có thể bán được nhưng gà mà có trống thì trứng có sinh mạng nên không thể bán được, nếu bán đi là bán sinh mạng”**.

Câu hỏi thứ ba: **“Đệ tử đối với người nhà là tín đồ Cơ Đốc Giáo không lễ Phật, kính Phật và có rất nhiều ý kiến, vậy đệ tử con có nên giải bày với họ không?”** Hòa Thượng trả lời rằng: **“Nếu chúng ta có năng lực giải bày cho họ hiểu rõ ràng thì chúng ta nên nói còn nếu không có năng lực đó thì nên im lặng sẽ tốt hơn, không nên tranh luận với người”**.

Việc này trong đời sống chúng ta gặp rất nhiều. Người ăn chay gặp người không ăn chay hay người học Phật gặp người không học Phật là liền có sự bài bác việc ăn chay, việc học Phật. Thậm chí cách thấy của họ là **“Học Phật làm gì, hãy lo mà hưởng thụ, sống chẳng được bao lâu đâu, chết rất là nhanh!”** Hòa Thượng cho rằng không nên tranh luận với người, họ không hiểu mà chúng ta cố gắng nói thì là sự tranh luận không cần thiết.

Hòa Thượng tiếp lời: **“Bởi vì họ không hiểu được chân tướng sự thật nên chúng ta có tranh luận thì họ cũng không thể hiểu được. Ở Xinh-ga-po có rất nhiều linh mục của Thiên Chúa và Mục Sư của Cơ Đốc Giáo đều đang đọc Phật Kinh, đều đang muốn hiểu rõ về Phật pháp.”**

Câu hỏi thứ 4: **“Cháu của con là học sinh của lớp nghiên cứu sinh, thường nuôi chuột để làm thí nghiệm nhưng cháu của con không có tín ngưỡng. Mỗi tháng cháu cho con 50 đồng, con đều vì cháu đó mà làm công đức, như vậy có được không ạ?”** Hòa Thượng nói: **“Rất tốt! Bạn mỗi tháng đem 50 đồng này vì cháu của mình mà phóng sanh làm công đức thì rất tốt. Hiện tại cháu của bạn không biết rằng nghiệp sát là rất nặng. Tốt nhất là không nên làm từ nơi nghề nghiệp này, nhất là việc giúp người phá thai. Tội nghiệp của việc này vô cùng nặng, nặng hơn bất cứ việc gì. Phá thai là giết người, oan oan tương báo, phiền phức vô cùng to lớn.”**

“Một đứa trẻ vì sao đến một gia đình nào đó, tất cả là do ân oán. Trên Phật Kinh cũng đã nói có bốn loại mối quan hệ: Báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ. Nếu không có mối quan hệ này thì họ nhất định không đến. Nếu họ đến báo ân mà bạn mang họ đi thì đời sau kết thành oán thù, còn nếu đến để báo oán thì oán hận càng thêm

sâu. Nhất định không nên làm việc phá thai. Người học Phật nhất định không thể không biết.”

Dòng ân oán ở thế gian quá phức tạp, càng ở lâu thì càng phiền phức. Cho nên Phật mới khuyên chúng sanh “*Yếm ly Ta Bà, hân cầu Cực Lạc*”. Tổ Sư Đại Đức từng nói chôn này không phải chôn dễ đùa. Chúng ta có thể có con ngoan nhưng đến đời cháu, có khi lại là phá gia chi tử, khiến chúng ta thất điên bát đảo. Chúng ta hiểu rõ ân oán tình thù trong dòng sinh tử là phức tạp để chúng ta có tâm thái chuẩn bị.

Một khi chúng ta gặp phải, chúng ta hiểu rằng nhân duyên đã chín muồi nên sự việc đó nhất định phải đến. Có người bị sốc chịu không nổi bởi cả đời họ sống an vui vậy mà chỉ trong một thời gian họ gặp rất nhiều biến cố khiến họ mất đi đạo tâm. Họ cho rằng cả đời họ sống tốt, biết hy sinh phụng hiến, luôn làm việc thiện mà sao lại gặp bao nhiêu là chuyện ngang trái nên họ mất đi niềm tin.

Sự thật là nhân quả thông ba đời, những nhân ác chúng ta đã tạo trong đời quá khứ chưa mất đi và trong đời này, chúng ta lại tạo ra bao oan nghiệt, khiến bao người chịu đau khổ, chúng ta làm sao tránh được nhân quả đó.

Câu hỏi thứ 5: “*Người học Phật tu hành không đúng pháp khiến cho người cả nhà sanh ra một số phiền não, thế là người nhà báng Phật báng pháp. Nếu dùng phương pháp niệm Phật để sám hối thì có thể sám trừ được không?*” Đây là câu hỏi rất hay mà rất nhiều người chúng ta gặp phải. Hòa Thượng trả lời rằng: “***Học Phật mà làm cho người phỉ báng thì nhất định trong xã hội này không thể tránh khỏi. Do nguyên nhân gì vậy? Bởi vì Phật pháp đã bị người ta hiểu lầm quá lâu rồi cho nên ngày nay chúng ta đề xướng Phật pháp sẽ vô cùng khó khăn.***”

Trong thời gian qua, chúng ta thấy các trang mạng đưa tin người nọ bóc trần người kia, phơi bày lẫn nhau và kết quả chỉ làm cho con người mất đi tín tâm. Cho nên chúng ta học Phật thì phải hết sức thận trọng. Người học Phật đúng pháp sẽ làm cho mọi người dễ gần gũi hơn, khiến họ cảm thấy “*Gần người hiền tốt vô hạn*”. Nếu người xung quanh thấy khó chịu, bức bối thì việc học Phật của chúng ta đã học sai pháp rồi, để cho người phỉ báng Phật, phỉ báng pháp thì là quá tệ hại.

Hòa Thượng trả lời tiếp nguyên nhân: “***Bên cạnh đó, các đồng tu học Phật biểu hiện ra hành động việc làm, đối nhân xử thế tiếp vật hằng ngày không đúng pháp***”. Thế nào là không đúng pháp? Đó là người ta truy cầu danh vọng, tham cầu hưởng thụ “*năm đục sáu tràn*” thì mình cũng truy cầu, cũng ham hưởng nên mình đã làm ra biểu pháp không tốt. Vậy thì chúng ta học Phật đã chẳng làm ra được điều gì khác biệt.

Hôm qua, sau khi bác sỹ bầm huyết cho tôi xong, tôi liền tặng cho bác sỹ cả thùng sàu riêng. Ông ấy lại cho thêm tôi bài thuốc của người dân tộc trị bệnh cảm hàn lâu năm và cả bệnh sốt xuất huyết. Lần trước khi ở Sóc Trăng, chúng ta biểu lò sản xuất đậu phụ sạch và hướng dẫn cách làm đậu cho dân thì ngay đó chúng ta gặp một người hướng

dẫn lại cho chúng ta cách làm đàu hiệu quả hơn. Khi chúng ta mở lòng thì họ cũng phát tâm cho đi.

Đạo lý này giúp chúng ta hiểu rằng chúng ta không nên làm ra biểu pháp không tốt như là người ta tham thì mình cũng tham, người ta tranh giành thì mình cũng tranh giành. Chúng ta sẽ làm ngược lại, nếu người ta tham thì mình nhường, người ta không biết cho đi thì chúng ta ngày ngày tận tâm cho đi. Ở khu vực tôi đang ở, ngày nào tôi cũng có thứ gì đó để cho đi, để tặng mọi người.

Mình phát tâm rộng lớn cho đi, thì người ta cũng thật lòng cho lại mình. Người ta cũng muốn chứng minh lòng tốt của họ với mình. Nếu mình thật tốt với người sẽ chiêu cảm, sẽ khơi dậy lòng tốt của người. Mình ban ơn cho người thì người ta cũng muốn trả ơn cho mình chứ không phải người ta muốn vong ơn.

Trong nhà Phật, từng nói đến Bát Chánh đạo gồm “*Chánh kiến, Chánh tư duy, Chánh ngữ, Chánh nghiệp, Chánh mạng, Chánh tinh tấn, Chánh niệm và Chánh định*”, tức là bảo chúng ta làm những việc không tổn hại đến người mà chỉ làm những việc có lợi ích cho người. Hòa Thượng nói quà tặng nhiều người ta sẽ vui. Người ta thích nhận quà mà chúng ta không tặng lại còn tranh giành để nhận quà thì làm sao biểu pháp tốt. Tôi nghe lời Hòa Thượng và làm theo thì thấy những người từng oán thù, ghét bỏ mình thì bây giờ họ đều quay trở lại, rất quý mến thậm chí bảo vệ mình./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!